

συμυρνώτικο ἄμανέ ποῦ ραίττει καρδιές κ' ἡ Ἀσημένια δὲν ἐβάσταξε, μόνον μὲ λουλουδι στὸ κεφάλι πρόβγαλε.

« Ἄχ — ἡκούσθη σίφνης — μέφαγες! »

Κ' ὁ Γεώργος κυλίσθηκε στὸ αἷμα του. Ἕνα παλληκάρι μὲ ἀγριοεμμό εὐρέθηκε σιμά του μὲ μαχαίρι ποῦ τὸν κτύπησε. Ἦταν ὁ ἀδελφὸς τῆς Εἰρηνιώ.

VI

Ψηλὰ στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ, στῶν Πριγκηπονήσων τὰ νησιά τὸ μεγαλύτερο, ποῦ φθάνει οὐρανὸ καὶ σύννεφα ἡ κορυφὴ καὶ κάτω ρίχνει κατὰμουτρα τὰ πόδια στὸν βράχο καὶ στ' ἀγριοκούμαρα, εἶνε κτισμένο μοναστήρι ἀπὸ παλαιούς καιροὺς, τοῦ Κουδουνᾶ τοῦ Ἀϊ-Γεώργη. Ἕνας παπᾶς ἀπὸ τὸ Μέγα Σπήλαιο λειτουργαίει κυριακὴ καὶ ἑορτῇ. Εἰς τὸ κελί του πλάϊ εἶνε κάμαρες μ' ἀμπάρες σιδηρέναις, ὅπου κρατιοῦνται ἄνθρωποι πειραγμένοι. Ὅσους πεύραξε ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ καὶ τὰ μυαλά των ἔπαθαν. Νερὸ καὶ παξιμάδι ἔχουνε τροφὴ καὶ ξύλο στὴν ἀνησυχία τους. Δυὸ νιαῖς κινοῦνε τὴν συγκίνησι τοῦ κόσμου ποῦ τῆς βλέπουνε. Γονατισμέναις ἔμπρὸς στοῦ Ἀϊ-Γεώργη τὴν εἰκόνα, περιμένουνε τὸ θαῦμα του. Κάπου κάπου παίζουνε τὰ χεῖλη τους, κινοῦν τὰ χέρια εἰς τρόπο ποῦ καταλαβαίνεις σὰν νὰ λένε « Ἀϊ-Γεώργη· ἡ πάρε μας ἡ δεῖξε μας τὸ θαῦμα σου! » Καὶ ρίχνουν κάτω τὰ ματάκια τους ποῦ ὄχι δάκρυ, αἷμα στάζουνε. Τὴν μιὰ τὴν λένε Εἰρηνιώ, τὴν ἄλλην Ἀσημένια. Καὶ ὅταν βγαίνουν τ' ἅγια Μυστήρια, ἓνα λαδικὸ σὰν σκέλεθρο στεγνόν, ποῦ νόμιζες πῶς εἶχε κατάρρα χαραγμένη στὰ μισίδια του, κοκκαλιασμένο, ἔρχεται νὰ τῆς ξαπλώσῃ κατὰ γῆς γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ πάνω των τὰ ἅγια. Ἦταν ἡ κυρὰ Λοξή. Καὶ ὅστις ἐρωτᾷ τῶν τριῶν τὴν ἱστορίαν, ἀφίνει μὲ ἀνατριχίλα τὸ βουνόν, ποῦ ἐξοφλοῦνε μερικοὶ τὴν ἀμαρτία τους.

Κων/πολις

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

ΕΙΣ ΝΕΑΡΑΝ ΜΗΤΕΡΑ

ΕΧΥΣΕ φῶς 'ς τὴ γέννα της
ἀπ' τὴ χρυσῇ της νεότητι,
κι' ἄνδρα, γονεῖς, παιδιὰ, ἀδελφούς
ἐβύθισε 'ς τὰ σκότη.

ΓΕΩΡ. Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ